

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HÜZÜNLÜ BİR AŞK
BENİ UNUTMA

LEGO® HARRY POTTER™:
YEARS 5-7

Simdi Windows®, PS3®, Xbox 360®,
Wii™, Nintendo DS™ and PSP®DE!

WARNER BROS. PICTURES PRESENTS

AN AMBLIN ENTERTAINMENT PRESENTATION AN IMAX FILM A DAVID YATES FILM HARRY POTTER AND THE DEATHLY HALLOWS PART 2 DANIEL RADCLIFFE RUPERT GRINT EMMA WATSON STARRING HELEN BONHAM CARTER PENELOPE WILTON-PAWLEY WARWICK DAVIS
RALPH FIENNES MICHAEL GAMBON JOHN HURT JASON ISAKS PAUL OLDMAN ALAN RickMAN MAGGIE SMITH DAVID THEYLLS JULIE WALTERS KIRSTEN TASHAM JANE TAYLOR JACK ALXANDRE DESPLAT MONIKA MARK BAY TAMARA KAZIANI STEUART CRAIG
COSTUME DESIGNER EDUARDO SEBASTIAO EXECUTIVE PRODUCERS J.K. ROWLING PRODUCED BY JAMES NEWELL WRITTEN BY J.K. ROWLING DIRECTED BY DAVID YATES

LEGO HARRY POTTER: YEARS 5-7 software © 2011 TT Games Publishing Ltd. TT Games is a brand of LEGO Group and/or its affiliate. LEGO, LEGO logo, Harry Potter and the Deathly Hallows are trademarks of LEGO Group and/or its affiliate. © 2011 The LEGO Group. Other trademarks and registered trademarks are the property of their respective owners.

SAĞ ŞERİTTEN GİTMİYİ AKLIMIZA GETİREBİLSEK!

TRAFİKTE SOL ŞERİDİ EN ÇOK KULLANAN ÜLKELERİN BAŞINDA GELİYORUZ, HALİYLE KAZALARDA DA ZİRVEYİ kimselere kaptırmıyoruz! Ehliyeti aldığımız andan itibaren kendimizi 'usta' sınıfına sokup unutuyoruz sağ şeridi, yürümeyi becermeden uçmaya niyetleniyoruz. Hatta o kadar densizleşiyoruz ki, çoğu zaman da 'emniyet şeridi'ni işgal edip herkesin önüne geçmeye çalışıyoruz. Bu benzetme ne kadar doğrudur bilemeyiz, ama Türkiye sinemasının son dönemdeki 'ilk' filmlerine baktığımızda (ki bunların sayısı hızla artıyor), genç sinemacıların önce sağ şeridi kullanıp bir süre pişme eğiliminden ziyade, çarçabuk sol şeride geçip gaza basmaya çalıştıklarını görüyoruz.

Bu durum, sinemamızın iki kanadı için de geçerli... Popüler film çekme çabası içindeki gençler, sanki her ticari film büyük başarı kazanmış gibi, tevazuyu bir kenara bırakıp yalapşap işlere girişiyorlar. Ardından yaşadıkları hüsransa, hem yapımcılarını büyük kayıplara uğrattırıyor hem de kendilerine ikinci bir şans tanınmasının önüne geçiyor. Komedi, aşk, aksiyon gibi türlerin öne çıktığı bu çalışmalar, onca emeğin ve paranın heba edilmesinden başka bir sonuç getirmiyor yaratıcılarına. "Ya tutarsa!" mantığıyla çekildikleri için de 20 filminden ancak biri düzlüğe ulaşabiliyor. Kısa yoldan köşeyi dönme hevesiyle kursakta kalıp onları boğuyor.

İkinci kanattaki gençlerin durumuyse daha vahim. Ağabeylerinin uluslararası festivallerdeki başarılarına özenerek ama işin özünü

anlamayarak giriştikleri çabalar, onları çıkmaz sokaklara sokuyor, giderek bu sokaklarda kaybolmalarına vesile oluyor. Nuri Bilge Ceylan ya da Semih Kaplanoğlu sinemasındaki 'durağanlık', giderek onların da düsturu haline geliyor. Oysa bu isimlerin filmlerindeki 'görünmeyen dinamizm'den haberleri yok çoğunun; sadece 'durmak'tan ibaret sanıyorlar onların sinemasını. Sinema yapmak için önce bir hikaye gerektiğini, o hikayeyi sinema diline dönüştürecek bir senaryoya sahip olmanın hayatiğini, en önemlisi de var olan senaryoyu filme aktarmak için 'sinema duygusu'yla donanmış olma zorunluluğunu unutmuş görünüyorlar. Ustalarının izini takip etmek için çıktıkları yolda kendilerince 'yeni bir yöntem' benimsiyor ve filmlerinin içine hapsolüp kalıyorlar. Çıkarışsızlığı hissettikleri andaysa iş işten geçmiş oluyor.

Her iki kanadın bütün genç sinemacılarını aynı kefeye koymuyoruz kuşkusuz. Ama bu söylediklerimiz, ne yazık ki Türkiye sineması için bir 'genelleme' yapmamızı sağlamaya yetiyor. Sağ şeritte bir süre yarım gaz gidip olgunlaşmaktansa, sol şeritte tam gaz gidip hedefe (bu hedefin ne olduğunu onlar da tam anlamıyla bilmiyor) kısa yoldan varmayı amaçlıyor gençlerimiz. Aşırı hız nedeniyle şarampole yuvarlandıklarında yanlarında kimseyi göremeyince hırçınlaşıyorlar, ki bu aşamadan sonra yapayalnız kalmaya mahkum olmaları kaçınılmazlaşıyor.

Her türlü olumsuz tabloya rağmen, seyrelmiş de olsa bir 'umut'la izliyoruz gençlerin işlerini, arada sırada karşımıza çıkan 'heyecan verici' ürünlerden biri daha önümüze gelir mi diye...

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, KEMAL EKİN AYSEL, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, OLCAN ÖZYURT, NİL KURAL

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Beni Unutma; Gelecek Uzun Sürer;
Ölümsüzler: Tanrıların Savaşı (Immortals); Görünmeyen.

15 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.

16 TRENDEKİ YABANCI

Boğaziçi Üniversitesi Mithat Alam Film Merkezi tarafından hayata geçirilen "Türk Sineması Görsel Hafıza Projesi"nin önemi üzerine...

18 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Ömer Kavur, Selim İleri'nin de senaryo yardımıyla aşkı yeniden tarif ediyor bu ustalık gösterisinde: "Kırık Bir Aşk Hikayesi".

20 ÖLÜM KARARI

Türkiye'deki 'Kürt açılımı'nı sinemaya taşıyan filmler arasında yaptığımız gezintide birbirinden ilginç eserlerle karşılaştık.

24 AİLE OYUNU

Doktor Ölüm: Jack Kevorkian'ın Hayatı Ve Ölümleri (You Don't Know Jack); Yaşamın Ritmi (Sound Of Noise); Çılgık 4 (Scream 4); İçimdeki Yangın (Incendies).

32 SAPIK

Safe House; 1. Pembe Hayat KuirFest;
İnan Temelkuran söyleşisi; Pera Film'de Jacques Demy filmleri;
50. yılında göç Malatya'dan geçiyor.

BENİ UNUTMA

YÖNETMEN Özer Kızıltan

OYUNCULAR Mert Fırat,

Açelya Devrim Yılhan, Tuba Ünsal,

Kenan Ece, Melis Babadağ,

Aliye Uzunatağan, Ünal Silver

YAPIM 2011 Türkiye

SÜRE 109 dk.

DAĞITIM Özen Film (AFS Film)

İLK FİLMİ "TAKVA"YLA ÖVGÜLERE BOĞULAN ÖZER KIZILTAN'IN, SİNEMA YAZARI BURAK GÖRAL'IN ikinci uzun metrajlı sinema filmi senaryosunu hayata geçirdiği "Beni Unutma"ya dair sonuç cümlemizi baştan söyleyelim: Dört başı mamur bir aşk filmi çekmenin zorluklarından Göral-Kızıltan ikilisi de paylarını almışlar anladığımız kadarıyla, işin melodramatik boyutunun tuzaklarına düşmüşler sık sık.

Bu sonuç cümlesinden sonra, gelelim filmin yaratmaya çalıştığı 'aşk fırtınası'nın içindeki iyi ya da kötü esintilere... Mutlu başlayıp giderek kararan ama hiç tükenmeyen bir aşk hikayesinin çizdiği çerçeve içinde turluyoruz "Beni Unutma"da. "Erkek kıza rastlar ve yıldırım aşkıyla birbirlerine tutulurlar" klişesiyle ivmelenen hikaye, bu noktada bizi inandırmayı başarıyor. Özellikle Mert Fırat ve Açelya Devrim Yılhan'ın 'rahat' kompozisyon çalışmalarıyla bu dönemi hasarsız atlatan film, diyaloglardaki 'sakil durmayan' yapının da desteğiyle 'mutlu aşama'dan alınının ağıyla çıkıyor. Bu başarıda Burak Göral'ın katkısının önemli olduğunun altını çizmek lazım. Yazar, özyaşamsal ya da değil, burada anlattıklarıyla 'iddialı' cümleler sarf etmekten özenle kaçınıyor, 'sıradan' bir aşkın 'sıradan' kahramanlarıyla tanıştırıyor bizleri. "Hiçbir aşk sıradan değildir" dediğinizi duyar gibiyiz. Doğrudur, ama bu durum o aşkı yaşayanlar için öyle, dışarıdan bakanlar için aynı 'heyecan' söz konusu değil, olamaz da...

Filmin ilk yarısı gibi değerlendirebileceğimiz 'mutluluk' bölümü, kahramanların ayaklarını yerden kesse de, hikaye anlamında ayaklarını yere basmaktan bir an bile vazgeçmiyor. Karakterleri tanıma aşamalarının da bu bölümde vücut bulduğu düşünülürse, Göral'ın senaryosu temeli iyi atıyor anlayacağınız. Kahramanların çevresindeki diğer karakterleri ve onların aşıklara olan etkisini de az çok kavıyoruz bu aşamalarda. Belli ki, Göral'ın kalemine 'mutluluk' yakışıyor!

Tabii bu mutluluk nidaları uzun sürmüyor, geliyoruz filmin ikinci bölümüne ve 'karanlık

taraf'a geçiyoruz... "Beni Unutma"nın defoları da en çok bu bölümde kendini gösteriyor. Genel yapı olarak ünlü "Aşk Hikayesi"ni (Love Story) hatırlatan film, ikinci yarısında daha çok "Ondan Uzakta" (Away From Her) atmosferine yaklaşıyor. Amansız bir hastalığa (adı önemli değil) yakalanan genç kadının durumuyla hayatları altüst olan âşıkaların 'sevda'yı ayakta tutma çabaları giriyor devreye buralarda. Özellikle erkeğin pozisyonu üzerinden yürüyen ikinci bölüm, filmin sloganı olan "En fazla ne kadar sevebilirsin?" odaklı bir melodrama dönüştürüyor yapımı. Hikayenin bu noktada kendini 'acı'ya teslim etmesine bir itirazımız yok, ama melodramların barındırdığı yığınla tuzağa da aynı teslimiyet duygusuyla yaklaşıyor film. 'Kubusa dönüşen masal' formülünü uygulayan senaryo, 'masal'ken yakaladığı tutarlılığı burada sürdürüyor. Hastalıkla açığa çıkan 'acı'nın gerçekliğinden ziyade, onun yarattığı 'şair'le ilgilenmeye çalışıyor. Okurken hüngür hüngür ağlayabileceğiniz sahneler, görselleştiğinde 'komik' olabiliyor buradaki gibi. Hikayenin 'kararma'sının birdenbire oluşu da bir dezavantaj yaratıyor film için. Seyirciyi şoke etmek, kimi örneklerde 'olumlu'ya evrilebiliyor ama "Beni Unutma"da durum böyle gelişmiyor. Hiç hesapta yokken karşımıza çıkan 'sıçrama', belli bir müddet karakterlerden uzaklaştırıyor bizi, serüveni sekteye uğrattıyor. Bu aşamalarda filmin yıkılmasını önleyense gene Mert Fırat ve Açelya Devrim Yılhan oluyor. İki oyuncu, belli ki yönetmen Özer Kızıltan'dan daha fazla inanmışlar bu hikayeye. Olanca sallantıya karşın, işin 'depresyon'a dönüşmesine izin vermiyorlar 'inançlı' performanslarıyla.

"Beni Unutma"nın temel problemi, iki ayrı filmin bir araya gelmesinden oluşmuş gibi görünmesinden kaynaklanıyor bize sorarsanız. Birinci filmin enerjisinin ikinci filme sirayet etmemiş olmasıysa problemi iyice içinden çıkılamaz hale sokuyor. 'Katıksız' bir aşk filmi yazmak gibi iyi niyetli bir amaçla yola çıkan Burak Göral ise, Hollywood formüllerinin Türkiye koşullarına uyarlanmasıyla zorluğuna (belki de

Mutlu başlayıp giderek
kararan ama hiç
tükenmeyen bir aşk
hikayesinin çizdiği çerçeve
içinde turluyoruz filmde.
"Erkek kıza rastlar"
klişesiyle ivmelenen
hikaye, bu noktada bizi
inandırmayı başarıyor.

"Beni Unutma"yla melodramatik bir aşk hikayesine soyunan Burak Göral'dan bir romantik komedi senaryosu bekliyoruz, kalemine 'mutluluk' daha çok yakışıyor zira!

olanaksızlığına) çarpıyor burada. 'Endüstriyel sinema'nın yarattığı formüller üzerinden yürümek bir yere kadar kurtarıyor filmi. Sonrasında bunu Türkiye üzerinden okumak gibi zorlu bir işin altından kalkmak gerekiyor, ki sinemamızda bunun 'doğru' bir örneğini bugüne kadar gördüğümüzü söyleyemeyeceğiz. "Beni Unutma" da aynı kaderi paylaşıyor benzerleriyle, koşullar onu epeyce eziyor!

Başta söylediğimiz 'son söz'e geri dönersek... Aşk hikayeleri meselesinde "Vesikalı Yarım" (Lütfi Akad), "Sevmek Zamanı" (Metin Erksan), "Selvi Boylum Al Yazmalım" (Atıf Yılmaz), "Kırık Bir Aşk Hikayesi" (Ömer Kavur), "Kader" (Zeki Demirkubuz) gibi başyapıtlar ortaya koymuş sinemamızın 'aşk' kavramıyla alışverişinde belli kıpırdanmalar var son dönemlerde. Senaristlerin ya da yönetmenlerin aşka dair heyecanlarını belli

oranda da olsa hissedebiliyoruz en azından. Ancak 'iş bitirme' konusunda biraz daha beklememiz gerekecek anlaşılan. Aşk hikayelerinin olmazsa olmazlarından melodramatik boyutta halen 'açıklar' göze çarpıyor, 'tamamlanamamış' bir şeyler var gibi...

Meslektaşımız Burak Göral'a naçizane bir tavsiyeyle bitirelim yazımızı: Göral, bu filmin ilk yarısında başarıyla yaptığını bütün bir senaryoya yayıp 'mutluluk' motivasyonu üzerinden hareket etse, örneğin bir romantik komedi yazmaya sıvansa keşke! Sonucun çok daha iyi olacağına kuşkumuz yok!

 Anjelika Akbar ezgilerinin, zaman zaman 'fazla' gibi dursalar da filme büyük katkı sağladıkları bir gerçek.

 Filmin, şiirselliği 'şiir okuma' aracılığıyla yansıtmaya çalışması hikayeyi zayıflatıyor.

TW169

AFS Film sunar

MERT FIRAT AÇELYA DEVRİM YILHAN TUBA ÜNSAL ve KENAN ECE

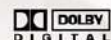
beni unutma

en fazla ne kadar sevebilirsin?

MELİS BABADAĞ ÜNAL SILVER ALİYE UZUNATAĞAN HAKAN YUFKACIGİL BARIŞ HAYTA konuk oyuncu GÜL ERDA
müzik ANJELİKA AKBAR sanat yönetmeni SİRMA BRADLEY kurgu SERDAR ÇAKULAR görüntü yönetmeni SOYKUT TURAN (M.S.Ü.)
hikaye ve senaryo BURAK GÖRAL yapımcı SİDDİK ÖZPETEK ve ASAF ÖZPETEK yönetmen ÖZER KIZILTAN (M.S.Ü.)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://wantey.org>

GELECEK UZUN SÜRER

CİNAYETLERİN, ÖLÜMÜN, GÜNDELİK HAYATIN BİR PARÇASI OLMASI NORMAL mi? Tabii değil. Ama birbirini tekrarlayan onlarca cinayeti, şiddet uygulamasını kanıksamış gibi bir halimiz var. Bu ruh hali, elbet filmlerde de kendini gösteriyor. Nuri Bilge Ceylan, "Bir Zamanlar Anadolu'da"da 'elbirliği ile yaşamı diri diri toprağa gömüyoruz' demeye getirmiyor mu? Ya da Ümit Ünal henüz gösterime girmeyen "Nar"ında bir bebek cinayetini aklamaya çalışan doktorun portresini çizmiyor mu?

Özcan Alper'in, "Gelecek Uzun Sürer"ine bu perspektiften bakınca, 90'lardaki faili meçhullerin sadece cinayete kurban giden insanların yakınlarında değil, tüm toplumun ruhunda derin bir fay hattı ortaya çıkardığı hemen hissediliyor. Doğudaki 'kirli savaş', akan kan, batıya, kuzeye, güneye her tarafa bulaşmış ve bu toplum aklını kaçıranın eşiğine gelmiş diye düşünüyor insan.

"Sonbahar"la sinema tarihimizin en başarılı ilk filmlerinden birine imza atan Alper, Hayata Dönüş Operasyonu mağduru, ruhen yaralı Yusuf'un son günlerini anlatmıştı. İkinci filminde yine yaralı ruhlar var. Sevdigi adamı 'kaybeden', kendine bile itiraf edemese de onun peşinden 'kanlı bir coğrafyaya' giden Sumru ve bu kanlı coğrafyanın yaraladığı Ahmet. Sumru'nun ağıt derleme çabası ikilinin yolunun Diyarbakır'da kesişmesine neden oluyor. Birbirlerinin yaralarına yavaş yavaş dokunan ikili aslında koca bir ülkenin kanayan ve kabuk tutmayan koca yarasına da parmak basıyor. Böylece faili meçhul cinayetlere kurban giden insanların yakınlarıyla bizleri baş başa bırakıyor. Biz de seyirci olarak kanımız çekile çekile 90'lı yıllarda insanların sorgusuz sualsiz, kimi 'devlet' görevlileri tarafından nasıl öldürüldüğünü ilk elden öğreniyoruz. Sonra Sumru'nun da Ahmet'in de onlardan bir farkı olmadığını...

İlk filminde çitayı epey yüksekte açan Alper'in yönetmenlik konusunda kendisini geliştirdiği rahatlıkla söylenebilir. Yine didaktik anlatımdan uzak duruyor ve Kürt sorunu gibi çetrefilli bir konuya karakter odaklı bakıyor. Diyarbakır'ı bir karakter olarak filme dahil etmeyi başaran Alper,

özellikle Sumru ve Ahmet'in Hakkari'ye olan yolculuğunda enfes kadrarlar yakalayarak (görüntü yönetmeni Feza Çaldıran bir kez daha şapka çıkarttırıyor), şiddetle anılan bir coğrafyanın insan kanı ile kirlenmesi ne kadar güzelliklerle dolu olduğunu gösteriyor. Ayrıca Ahmet'in otomobilde kendi hikayesini anlattığı monolog sahnesinin ise "Masumiyet"ten sonra görülen en iyi monolog sahnelerinden biri olduğu rahatlıkla söylenebilir. İlk filminde Onur Saylak'ı bizlerle tanıştıran Alper'in ikinci filmindeki keşfi Ahmet'i canlandıran Durukan Ordu. Bir karakter yaratma ve içindeki acıyı film boyunca yavaş yavaş dışavurma konusunda hiç aceleci değil Ordu. Onun duygusal olarak dönüşümü filmin ritmini de belirliyor. Gaye Gürsel'in canlandırdığı Sumru'nun dönüşümü ise Ahmet'in kadar keskin değil. Gürsel'in Ordu'ya ayak uyduramadığı belli, ama bu zaaf filmin bütününe zarar verecek düzeyde değil. Filmin bir başka iyi tarafı ise müzik kullanımı. Mustafa Biber'in enfes müziğini Alper, bir anlatım unsuru olarak filme dahil ediyor.

Film, Adana'da Yılmaz Güney Ödülü aldı. Ne Mahsun Kırmızıgül ne Yılmaz Erdoğan... Eğer bir Yılmaz Güney sinemasının devamından bahsedilecekse, gerçi henüz erken, bu Özcan Alper olabilir. Çünkü "Gelecek Uzun Sürer"in, Güney'in senaryosunu yazdığı Gören'in yönettiği "Yol"la uzaktan da olsa bir akrabalığı var. Filmin bir sahnesinde afişi görülen "Yol" gibi, bu film de aynı coğrafyada yol alıyor. Finaldeki kar ve atın dramı iki film arasında ilişkiyi kuvvetlendiriyor. Tematik olarak da birbirini tamamlıyor filmler. 12 Eylül karanlığında çekilen "Yol"da Güney ve Gören ülkeyi büyük bir hapisane benzetiyordu. "Gelecek Uzun Sürer" ise Kürt sorunu konusunda silah seslerinin yine yükseldiği bugünlerde memleketin kayıplar mezarlığına dönüştüğünü ve savaş sürdükçe hepimizin kaybettiğini anlatıyor.

Alper filmini çok etkili bir sahneyle açıyor ve Diyarbakır'ı bir karakter olarak filme ekliyor.

Yönetmenin ilk filmi olan "Sonbahar" ayarında bir film bekleyenler hayal kırıklığına uğrar.

YÖNETMEN Özcan Alper
OYUNCULAR Gaye Gürsel, Durukan Ordu, Sarkis Seropyan, Osman Karakoç, Erdal Kırık, Güllü Özalp Ulusoy, Asiye Dinçsoy
YAPIM 2011 Türkiye
SÜRE 112 dk.
DAĞITIM Tigon (Nar Film)

Film, Kürt sorunu konusunda silah seslerinin ve öldürmenin alevlendiği bu günlerde memleketin kayıplar mezarlığına dönüştüğünü anlatıyor.

ÖLÜMSÜZLER: TANRILARIN SAVAŞI

YÖNETMEN TARSEM SINGH'İ SİNEMADA, "DÜŞÜŞ" (THE FALL) GİBİ BİR MASALSI, rüyalı film ile "Hücre" (The Cell) gibi bir bilinçaltı yolculuğu hikayesinden, tablo gibi görüntüleriyle tanıyoruz. İmza attığı reklam filmi ve video klipler ise sayısız. Görkemli ticari çalışmalarının takipçileri de mutlaka vardır ama psikolojik didiklemeli, maneviyatı kuvvetli bağımsız filmlerinin yeri de herhalde birçoklarında ayrıdır.

"Ölümsüzler"i, Tarsem'in başka uçlardaki ürünlerinden hangisine daha yakın olduğuyla değil, her birindeki üslup benzerliği içinde düşünmek gerek. Elbette, gerek görselliği gerekse de felsefesi açısından, sığ, özensiz bir sonuçla karşı karşıya olmadığımız, en baştan söylenebilir.

"Ölümsüzler", epik bir mücadelenin öyküsü olarak başlıyor. Kral Hyperion, dünyanın tek hakimi olmak için savaşlar açıyor ve ona büyük güç kazandıracak olan Epirus'un yayının peşine düşüyor. Olimpos'taki tanrılar da meseleye müdahale etmek isteyince, Zeus engeliyle karşılaşılıyorlar. Özel olduğunu baştan anladığımız bir taş ustası, Theseus, Hyperion'un saldırısında annesini kaybediyor ve intikam için harekete geçmek farz oluyor. Birlikte savaşıcağı insanlar buluyor, hazırlıklar yapılıyor. Bu arada Hyperion'un titanları da uyandırıp kendi yanında savaştırmak niyeti var, kurallara göre Olimpos'taki tanrıların müdahalesini mümkün kılacak tek gelişme, bu felaket olabilir. Yay bulunuyor, epeyce de el değiştiriyor ve kaçınılmayacak savaş, yaşanıyor.

Yunan mitolojisinin tanrıları, kitaplı dinlerin anlatılarına göre çok daha insansı özelliklere sahip, malum. "Ölümsüzler" de tanrıların bu yanına dikkat çekiliyor, mitolojinin vurgu yaptığı gibi onların zaaflarından çok insanlarla özdeşleşme, onlara yardım etme istekleriyle epeyce insansı tanrılar görüyoruz.

Filmin asıl tartışması, ölümsüz olmakla ilgili. Ölümsüzlük, elbette tanrılara ait bir özellik, düz anlamıyla, buna rağmen onlar da savaşa girdiklerinde yaşamları için göğüs göğüse dövüşmek zorundalar. Ama Theseus ve arkadaşlarının, yurtlarını, hayatlarını korumak için

girdikleri savaştaki kahramanlığı, ölümsüzlüğün ne olduğuna ilişkin tartışmayı başka bir boyuta taşıyor. Film, tanrıları yardımcı olarak bırakıp, övgüyü insanın gücüne, birlik olmanın, inancın, kararlılığın, dayanışmanın erdemlerine ayırmak gibi bir kıyak yapıyor, insandan yana.

O hesapla, bir ölümsüz de Caravaggio, çünkü yönetmen filmini Caravaggio ile "Dövüş Kulübü" nün (Fight Club) buluşması olarak tanımlıyormuş. Bu büyük barok ressam, teknik olarak ışık gölge kullanımındaki ustalığı ve ayrıntılara verdiği önemle bilinir, ki filmin bir Caravaggio tablosu kadar karanlık olduğu halde izlenebilir kalmayı becermek gibi ilginç bir yanı var. "Dövüş Kulübü" benzetmesine ilişkin, adındaki 'dövüş' kelimesi dışında bir paralellik kurmak güç. Ama Caravaggio'ya dair, belki Tarsem'in kastettiği, belki etmediği bir şey daha var ki, İtalyan üstat, en çok İsa'yı ve azizleri, inancı gereği, sıradan, yoksul insanlar olarak resmetmesiyle de bilinir ve kilisenin itirazlarıyla karşılaşır, tahmin edileceği gibi. Bu sınıfsal ayırım, bir miktar yönetmenin tanrısallık ve insanlık arasında açtığı ölümsüzlük tartışmasını da hatırlatıyor.

Görüntülerin görkemi tahmin edilebileceği gibiyken, karanlık dışında söylenebilecek olan şey, efektlerle bir miktar meşhur epik televizyon dizilerine benzemesi. Bu "Ölümsüzler" in suçu değil, eğer son yıllardaki mitolojik savaş filmleri modasını izlemek gibi bir cin fikirliğin ürünü değilse... Çünkü bu türün oluşturduğu izleyici kitlesini çekmesi pek kolaysa, dizilerin eskittiği efektleriyle onları tatmin etmesi o kadar değil.

İrkçilikla malul "300 Spartalı"yı (300) hatırlatmak gibi bir talihsizliği olması da biraz bundan. Resme yakın bir estetikle antik çağ savaşları anlatılacaksa, seyircinin biraz daha fazla yaratıcılık beklemesi normal, çıtayı kendisi yükselten Tarsem'den ötürü.

Tanrısallık olduğu kadar insani bir özellik olarak ölümsüzlük fikri, filme derinlik katıyor.

İçine giremeyen seyirci için, karanlık bir dövüşten başka bir şey ifade edemeyebilir.

ORJİNAL ADI Immortals
YÖNETMEN Tarsem Singh
OYUNCULAR Henry Cavill, Mickey Rourke, John Hurt, Stephen Dorff, Freida Pinto, Luke Evans
YAPIM 2011 ABD
SÜRE 110 dk.
DAĞITIM Pinema

Film, tanrıları yardımcı olarak bırakıp, övgüyü insanın gücüne, birlik olmanın, inancın, dayanışmanın erdemlerine ayırmak gibi bir kıyak yapıyor!

GÖRÜNMEYEN

YÖNETMEN Ali Özgentürk

ÖYUNCULAR Hakan Eratik,

Sezen Aray, Udo Kier, Halil Ergün,

Ahmet Mekin, Gürgen Öz

YAPIM 2011 Türkiye

SÜRE 120 dk.

DAĞITIM UIP (Asya Film)

Ali Özgentürk,
önceki filmi "Yengeç
Oyunu"nda da benzer
bir hikaye örgüsü
denemişti.

MACAR KLASİK MÜZİK
BESTECİLERİNDEN BÉLA BARTÓK,
1930'larda Cumhuriyet'in ilk yıllarında
Türk müziği üzerine çalışmak için
Anadolu'ya gelir. Ali Özgentürk'ün bu yılki İstanbul
Film Festivali'nde ulusal yarışmada yarışan filminin
çıkış noktası Türkiye ve klasik müzik tarihinin bu ilginç
noktası.

Bu hikayeden hareket eden Özgentürk, bunu
günümüze evlilik arifesinde bir çiftin, Recep ile
Ebru'nun öyküsüne bağlıyor. Ebru'yu ailesiyle
tanıştırmak için köyüne getiren Recep, ilk başta
Ebru'ya çok iyi davranan ailesinin bir anda
davranışlarının değişmesine anlam veremez. Anlaşılr
ki, Ebru ve Recep'in ailelerinin tanışıklığı 1930'lara
uzanmaktadır. Béla Bartók'un Anadolu seyahati
sırasında devlet onun niyetinin iyi olup olmadığını
anlayamamış ve Ebru'nun büyükbabasını casusluk
yapmak üzere peşine takmıştır. Recep'in büyükbabası
ise Béla Bartók'a araştırmalarında yardımcı olmak
için çırpınmaktadır.

Béla Bartók bölümünde dönem atmosferinin iyi

işlenmiş olması dışında filmin diğer bir güzel yönü
Bartók rolünde izlediğimiz ünlü Alman aktör Udo
Kier'in serinkanlı performansı olarak öne çıkıyor.

Ali Özgentürk, "Görünmeyen"den önceki filmi
"Yengeç Oyunu"nda da benzer bir hikaye örgüsü
denemiş, biri geçmişten biri bugün üzerinden
ilerleyen iki hikayeyi bağlayan bir yapıyı tercih etmişti.
Ancak "Yengeç Oyunu"nda işlemeyen bu formül,
"Görünmeyen"in de en zayıf yönü olarak dikkat
çekiyor. Béla Bartók'un içerisinde olduğu olaylar,
Türkiye tarihi açısından ilginç bir hikaye olmasına
rağmen Recep ve Ebru'nun öyküsü geçmişteki
meseleye bağlanırken filmin ritmi düşürüyor. Recep
ve Ebru yerine Béla Bartók'un Anadolu seyahatinin
önemli figürlerinden biri olan Ahmet Adnan Saygun'un
öyküsüne değinilse daha ilginç bir film izleyeceğimiz
kesindi.

 İstanbul Film Festivali'nden En İyi Erkek Oyuncu Ödülü ile dönen
Ahmet Mekin, rolünde gerçekten çok iyi.

 Komedilerle tanınan Gürgen Öz'ün tuhaf halleri, filmin en zayıf
oyunculuk performansını doğuruyor.

BENİ UNUTMA

GELECEK UZUN SÜRER

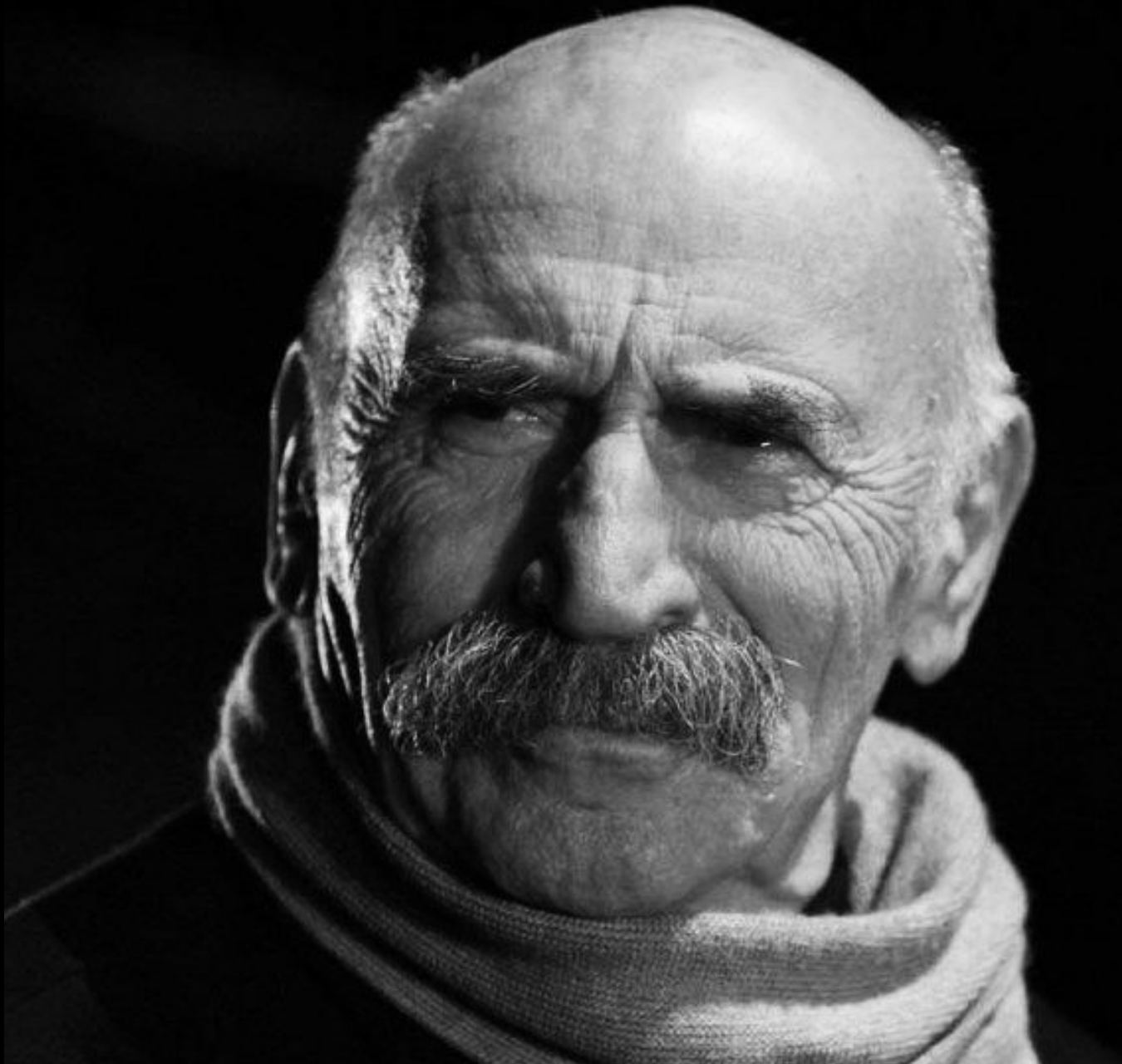
GÖRÜNMEYEN

ÖLÜMSÜZLER: TANRILARIN SAVAŞI

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
BENİ UNUTMA					★★	★★★
GELECEK UZUN SÜRER		★★★★★		★★★★	★★★★	
GÖRÜNMEYEN						
ÖLÜMSÜZLER: TANRILARIN SAVAŞI	★★★	★★★★			★★	
ANADOLU KARTALLARI				★★	★	
BEHZAT Ç. SENİ KALBİME GÖMDÜM	★★★	★★	★★	★★★★	★★	
BİR GÜN		★★★★		★★	★★★★	★★★★
CONAN		★★		★★	★	
ÇILGIN APTAL AŞK		★★★★		★★★★		★★★★
HAYAT SANA GÜZEL		★★			★★	
İKİLİ OYUN					★	
İSTANBUL			★★★★			
JOHNNY ENGLISH'İN DÖNÜŞÜ		★★		★★	★★	
KULE SOYGUNU		★★★★	★★	★★★★	★★★★	
OĞUL			★★			
PARANORMAL ACTIVITY 3	★	★				
SALGIN	★★★★	★★★★		★★★★		★★★★★
ŞEY	★★	★★★★				★★★★
TENTEN'İN MACERALARI	★★★★★	★★★★★		★★★★	★★	★★
TÜRK PASAPORTU		★★★★				
ZAMANA KARŞI	★		★★	★★★★		★★
ÇİĞLİK 4		★★★★	★★	★★	★★	★★
DOKTOR ÖLÜM: JACK KEVORKIAN'IN HAYATI VE...	★★★	★★★★		★★★★★		
İÇİMDEKİ YANGIN		★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★	
YAŞAMIN RİTMİ		★★★★			★★★★	

HENGAMENİN İÇİNDE GÜZEL ŞEYLER...

Boğaziçi Üniversitesi Mithat Alam Film Merkezi'nin 2006 yılından bu yana sürdürdüğü Türk Sineması Görsel Hafıza Projesi'nin 11. DVD'sinde Tuncel Kurtiz, Suzan Avcı ve İlham Filmer'le yapılan röportajlar yer alıyor.

BOĞAZIÇI ÜNİVERSİTESİ MİTHAT ALAM FİLM MERKEZİ'NİN 2006 YILINDAN BU YANA SÜRDÜRDÜĞÜ TÜRK SİNEMASI GÖRSEL HAFIZA

Projesi'nin 11. halkası olan DVD kısa süre önce elime geçti. Merkezin olanakları yanında büyük oranda gönüllü öğrencilerin emeklerine dayanan çalışmalara katkıda bulunan herkesi bir kez daha kutlamak ve teşekkür etmek de boynumuzun borcu...

Önce, projeye ilgili MAFM'nin sitesinde yer verilen tanıtıma göz atalım:

"Boğaziçi Üniversitesi Mithat Alam Film Merkezi, Türk Sineması Görsel Hafıza Projesi kapsamında Türk sinemasına emek vermiş kişilerle sözlü tarih çalışması yaparak, bu 'yaşayan tarihi kaynakları' kayıt altına almaya çalışıyor. Öncelikle araştırmacı ve sinema öğrencilerini hedefleyen ve özünde arşivleme ve belgeleme refleksini barındıran bu proje, hiçbir ticari kaygı güdülmeden, tümüyle Merkez'in kendi teknik imkanları ve çeşitli okullardan gelen öğrencilerden oluşan gönüllü bir ekibin özverisine dayanarak yürütülmektedir. Gönüllü öğrenciler proje gruplarına ayrıldıktan sonra, düzenli olarak bir araya gelerek okuma, film izlemeleri yapmakta, araştırma kısmı sonuçlandıktan sonra kapsamlı sorular çıkartmaktadırlar. Sorular çıkartıldıktan sonra öğrenciler, görüşme yapılacak kişilerle çekimlere başlarlar. Çekimleri deşifre, masa başı kurgu ve kurgu aşamaları takip etmektedir. Tüm bu süreçler içinde ilgili öğrencilere teknik atölyeler de verilmektedir. Tüm çekim kayıtları araştırmacıların ve ilgililerin kullanımına açıktır. Ortaya çıkarılan filmler çeşitli festivallerde gösterilmekte, Türkiye sinemasına ilgi ve duyarlılığın artırılması amacıyla okullara, kütüphanelere ve sinemacılara yollanmaktadır."

Proje kapsamında bugüne dek her biri Türk sinemasında iz bırakmış üç sanatçıyla yapılan röportajları içeren 10 DVD çıktı. Onları da hatırlayalım isterseniz.

2006 / 1. DVD: İlhan Arakon, Bülent Oran, Sezer Sezin.

2007 / 2. DVD: Filiz Akın, Yılmaz Atadeniz, Giovanni Scognamiglio; 3. DVD: Rekin Teksoy, Memduh Ün, Kadri Yurdatap.

2008 / 4. DVD: Orhan Günşiray, Safa Önal, Vedat Türkali; 5. DVD: Nijat Özön, Fikret Hakan, Muzaffer Tema.

2009 / 6. DVD: Duygu Sağıroğlu, Birsen Kaya, Aydemir Akbaş; 7. DVD: Jeyan Mahfi Ayrıl Tözüm, Şadan Kamil, Eşref Kolçak.

2010 / 8. DVD: İzzet Günay, Nevin Aypar, Ülkü Erakalın; 9. DVD: Şeref Gür, Ahmet Mekin, Erol Günaydın; 10. DVD: Mehmet Dinler, Nilüfer Aydan, Aram Gülyüz.

Merkezin kamerasına kendi çalışmalarını, Türk sinemasını ve anılarını anlatan bu sanatçılardan İlhan Arakon, Bülent Oran, Kadri Yurdatap, Orhan Günşiray, Nijat Özön, Muzaffer Tema ve Şadan Kamil'in artık aramızda olmadıkları düşünülürse, Türk Sineması Görsel Hafıza Projesi'nin önemi daha iyi anlaşılır sanırım.

Son DVD'de Tuncel Kurtiz, Suzan Avcı ve İlham Filmer'le yapılan röportajlar yer alıyor. Kurtiz'in çocukluğunda bir kuruşa su satarken ceketini unutup gitmesi ve ceketini bulan babasına söylediği ilk yalan...

Kırıkkale, Reşadiye, Kandıra, Posof, Ayvalık, İzmit, İstanbul, Silifke, Tarsus, Edremit, Gediz, Balıkesir'e açılan yelpazedeki okul yaşamı... ABD günleri, hepsi de yarıda kalan hukuk, İngiliz filolojisi ve felsefe öğrenimi... Fellini'nin "Sonsuz Sokaklar"ını (La Strada) seyredişini "Aman yarabbi, bir şey daaannnn diye kafama vurmuştu sanki" diyerek anlatışı, tiyatro ve sinema serüvenleri, tıpkı Nâzım Hikmet'in dizelerindeki gibi "İniyor kayık... Çıkıyor kayık..." olarak özetlenebilecek dolu dolu yaşamı açısından çok özel vurgular olarak beliriyorlar.

Açık sözlülükle "Derdim imanım Neriman Köksal'ın yerini almak"ı" diyen Suzan Avcı'nın babasının ölümü üzerine zorluklarla geçen çocukluğu da kendi anlatımıyla bir roman gibi... Yeşilçam'ın

'kötü ve vamp kadın' rollerinin usta ismi Avcı'nın "İyi kızı oynamak o kadar zor değil. Bizim roller daha fazla aksiyon istiyordu (...). Ben ağlarım, ben dövüşürüm... En son sahnede örneğin hakime o kötülükleri ben yaptım derim alkışı alırım... Bir sahne sizi kurtarır" deyşi de çok şey anlatıyor kuşkusuz. Sözüünü şöyle bağlıyor Suzan Avcı: "Bir hengamenin içinde nasıl böyle güzel şeyler yapmışız, hayret ediyorum."

Soyadı bizzat Atatürk tarafından verilen ve sinemacılıkla görevlendirilen Yüzbaşı Cemil Filmer'in oğlu İlham Filmer'in anlattıkları da hem alabildiğine keyiflendiriyor hem de duygulandırıyor. İsmi'nin hep "İlhan... İlhami..." diye, soy isminin de kendi deyimiyle "İlimon" der gibi 'Filmer' şeklinde yazılıp söylenmesinden şakayla karışık söz ediş şekli bile Filmer'i daha fazla merak etmemize yol açıyor.

Türk Sineması Görsel Hafıza Projesi, şimdiden ciddi bir hazineye dönüşmüş durumda. Kıymetinin bilinmesi dileğiyle...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

KIRIK BİR AŞK HİKAYESİ

İmkansız ve acı aşk hikayelerinin en güzel örneklerinden olan bu Ömer Kavur yapıtı, aynı zamanda sinemamızda darbe temasına değinen ilk film. Öte yandan 1980'lerin ortasında patlayacak 'özgür kadın' furyasını da Hümeysra'nın suretinde haberleyen öncü bir klasik.

1 1974'TE "YATIK EMİNE" İLE HIZLI BİR BAŞLANGIÇ YAPIP DÖNEMİN GENÇ YÖNETMENLER KUŞAĞI İÇERİSİNDE HEMEN SİVRİLEN,

1979'da "Yusuf ile Kenan"ı çeken Ömer Kavur, 1981'de "Ah Güzel İstanbul"la peş peşe imza attığı "Kırık Bir Aşk Hikayesi"nde, küçük bir sahil kasabasını mikrokozmos olarak kullanarak, aslında tüm ülkenin fotoğrafını çeker. Ülkenin bugün halen aşamadığı ikiyüzlü kasaba ahlakçılığı başta olmak üzere, evlilik, çürümüş insan ilişkileri, sonradan görmelik, paraya ve itibara önem vermek ve hepimize hayatı zindan eden daha pek çok unsuru filmine ustaca yerleştirmiştir.

Film, Hümeysra'nın kusursuz bir performansla yorumladığı Aysel öğretmen karakterinin Burhaniye yolu üzerinde ettiği telefonla açılır. Yarım saatlik otobüs molasında ayaküstü görmek istediği kişi Fuat'tır (Kadir İnanır). Fuat gelene kadar, Aysel de geçmişi anımsar. Dokuz yıllık öğretmenlik hayatından sonra tayin olduğu kasaba, aslında hepimizin filmde görüp de iç geçirdiği türden sevimli ve sıcak bir yer gibidir. Fakat dakikalar ilerledikçe Aysel'le birlikte buranın tam bir yengeç sepeti olduğunu anlarız. Floresan lambayla aydınlanan sevimsiz kahvehaneleri, yaprağın kımıldamadığı yeknesak hayatları, dedikoduları ve mutsuz insanlarıyla sanki üzerine ölü toprağı serpilmiş, çıkışı olmayan bir korku kasabasıdır burası...

Öğretmenlerin bile dedikodudan başka yapacak şey bulamadıkları bu yerde, resim öğretmeni Bedri Bey'le (Kamran Usluer) arkadaş olur önce Aysel... Bedri Bey'e göre okulda öğretilen resim sanatının, çocukların hayatında karşılığı yoktur. Herkesin evlenip

çokluk çocuğa karıştığı, mazbut bir şekilde işle güçle uğraştığı bu yerde sanat nedir ki? Hayatın her gün sadece tekrar edildiği bu coğrafya Bedri Bey'in tanımıyla 'korkunç'tur... Aslında Aysel de benzer bir hayattan gelmektedir. 'Başka bir yarın' için çalıştığını zannederken, kendini kısır çekişmeler ve sonunda darbenin ortasında bulmuştur. Belli ki bu kasabaya tayin edilmesinin sebebi, 'solcu'luğundan ötürü 'sakıncalı' bulunmasıdır.

Babasını kaybettikten sonra ailece durumları kötüye giden Fuat ise kasabanın en zengin ailesinin kızıyla istemeyerek nişanlanmak üzeredir. Aysel ile Fuat ilk kez nişanda karşılaşır ve zaman içerisinde aralarında aşk doğar. Ancak bu ilişkiye ne kasabalı ne de aileler göz yummayacaktır.

Nişanda gördüğü mutsuz ve dedikoducu insanların halini 'hüzün verici' bulan, ilk cinsel ilişkilerinden sonra Fuat'a "Seninle en zor ve en kolay şeyi paylaştık." diyen Aysel, "Aşk belki de acı çekmektir." önermesiyle, bizleri de can evimizden vurur. Kendilerini unutup başkalarının hayatlarını yaşayan bu korkunç kalabalığın ortasında Fuat ile Aysel'in ilişkisi mümkün müdür? Son defa kayınpederinin karşısına çıkıp evlenmeyeceğini söyleyen Fuat'ın çabası nafi değildir, ayrılık kapıya gelip dayanır. Fuat'ın baskılara yenilip de sevmediği kızla evlendiği gece, Aysel de otogardan hareket eder... Ve filmin başladığı yere döneriz. Aradan 10 yıl geçmiş, ikisinin de saçlarına aklar düşmüştür. Fuat "Beni hiç hatırladın mı?... Ben seni hiç unutmadım." dedikten sonra filmin en vurucu cümlesini söyler; "Mutluluk yanımdan gelip geçti."

Beş Altın Portakal'lı "Kırık Bir Aşk Hikayesi", yalnızca sinemanın gördüğü en can

acıtıcı aşk hikayelerinden biri değildir. Aynı zamanda kabuğu değişen ama içi hep aynı kalan bir toplumun, Ömer Kavur gibi büyük bir sinemacı tarafından çizilmiş şahane bir portresidir. Bunda kuşkusuz senaryoyu birlikte kaleme aldıkları Selim İleri'nin de öyküyü dört dörtlük bir şekilde kurmasının payı büyük. Öte yandan Hümeysra'nın karakterini aslında dişliliğini hiç de öne çıkarmadan yorumlaması, ilk beraberlikten sonra yatakta Fuat'ın ona neden hayatında kimsenin olmadığını ve evliliğe karşı olup olmadığını sorması, bu karakterin ilk başta 'erkek' olarak düşünüldüğünü çağırıştır. Hatta öykü 'eşcinsel bir aşk hikayesi' olarak çekilmiş olsa etkisinin nasıl olacağını düşünüp de heyecanlanmamak mümkün değil.

Filmin içimize işlenmesinde, müthiş oyuncu kadrosunun payını da unutmamalı. Neriman Köksal'ın elinde ağızlıklığı sigarası ve yelpazesıyla enfes bir 'sonradan görme taşralı' portresi çizdiği yapıtta gencecik bir Halil Ergün, Kadirizm'in tam karşısında duran henüz taze bir Kadir İnanır, kayınpeder rolündeki Orhan Çağman, hırslı abladada Güler Ökten ve elbette resim öğretmeni Bedri'de Kamran Usluer'in etkisi büyük. Filmin ortalarında, her gün aynı hayatı yaşamaktan bıkan Bedri Bey'in denize açılmasını ve sonraki sahnede cenazesini görürüz. İlginçtir; aradan 21 yıl geçtikten sonra Ömer Kavur'un yapımcılığında TRT'ye çekilen Perran Kutman dizisi "Üzgünüm Leyla"da Bedri Bey geri döner. Dizinin Mart 2002'de yayımlanan bir bölümünde, yıllardır deniz kenarındaki pansiyonunda unutmadığı adamı bekleyen Hümeysra, Cahit Berkay'ın bu film için bestelediği müzik eşliğinde, denizden çıkagelen Kamran Usluer'le kavuşur... [1]

TÜRKİYE SİNEMASINDA KÜRT AÇILIMI YAPAN 11 FİLM

'Kürt açılımı' politikacıların gündeminden düşeli epey zaman oldu. Ama sinemacılar için hâlâ önemini koruyor. Kimi zaman devletin 'kırmızı çizgilerini ihlal ettiği' için cezalandırılan, Kürt sorununa ilişkin Türkiye sinemasının medarı iftiharları...

TÜRKİYE'DE 30 YILA YAKIN SÜREDİR KAN AKSA, İNSANLAR ÖLSE DE, SORUNUN ADININ KONMASI BİR HAYLİ ZAMAN ALDI. DEVLET

Türkiye'de Kürt sorunu olduğunu sonunda kabul etti. Özellikle son 15 yıldır sinemacılar da Doğu'daki savaşı, Kürt sorununu farklı perspektiflerle anlatıyorlar. Sorun çetrefilli elbette, birçok boyutu var. Bunun için de her film konunun farklı bir tarafına el atıyor. Bu hafta gösterime giren Özcan Alper'in yeni filmi "Gelecek Uzun Sürer" de soruna faili meçhul cinayetler penceresinden bakıyor. Yönetmenler açısından birçok riski olsa bile (yargılanan, filmleri yasaklanan, sansürlenenden...) onlar bu riski alıp film çekiyorlar., dertlerini sinema yoluyla dillendiriyorlar. Ölüm Kararı'nda son 15 yılda öne çıkan, Kürt sorunuyla ilgili belirli özellikleri bulunan 11 filmi gösterim tarihine göre sıraladık.

1 IŞIKLAR SÖNMESİN (1996)

Yönetmen Reis Çelik'in "Işıklar Sönmesin" filmi, 90'ların sert politik ortamı düşünüldüğünde cesur bir girişimdir. İlk defa sinemamızda Doğu'da yaşanan savaş konu edilir. Bir gerilla ile rütbeli bir askerin birlikte dağda yaşadıkları belli bir zaman dilimini beyazperdeye taşıyan Reis, filmin finalinde kimin yaktığı belli olmayan köyde yaşayan çocuğu, gerilla ve askerin el ele kurtarmasını resmederek, barışın ve geleceğin birlikte kurulabileceğini anlatır. Film gösterime girdiğinde 'birilerinin' hoşuna gitmez. Çelik, 15 yıl hapis istemiyle yargılanır. Lakin dört kopyayla vizyona giren film, umulmadık bir izleyici rekoruna da imza atar. 271 bin kişi tarafından izlenir. Çelik'in bu cesur hamlesi Kürt sorununa ilişkin filmlerin izleyicide de karşılık bulabileceğini gösterir. Tuncel Kurtiz'in başarılı performansını da hatırlatmakta fayda var.

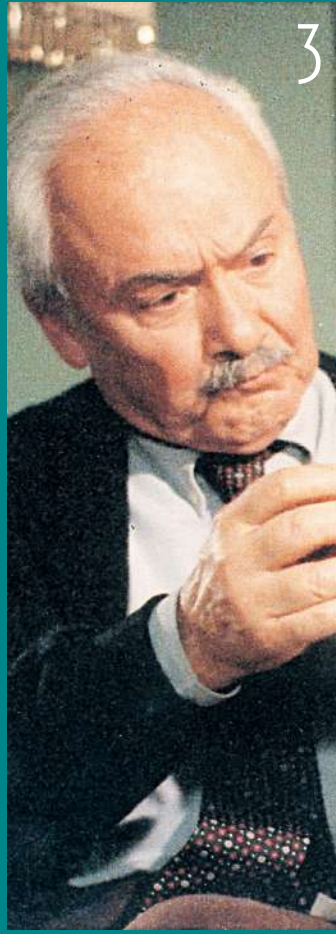
2 GÜNEŞE YOLCULUK (2000)

Türkiye'de, lümpen milliyetçi dalgaının hayatın her alanına sirayet ettiği bir dönemde, başarılı yönetmen Yeşim Ustaoglu cesur bir girişimle Kürt kimliğinin nasıl 'öteki' olarak algılanıp yok edilmek istendiğini, 'milliyetçi bir Türk' gibi davranmayan Türkler'in de nasıl aynı kaderi paylaşma ihtimali olduğunu, biri Kürt diğeri Türk iki gencin arkadaşlığı üzerinden anlatır. Türkiye'de, kimlik konusunda sistemin tektipleşme dayatmasının tehlikeli gidişatını imleyen, sinemamızdaki ilk örneklerinden biridir film. Ulusal ve uluslararası festivallerden 21 ödül alan "Güneşe Yolculuk"a karşı 'örtülü bir sansür' uygulanır. Film ülkemizde gecikmeli olarak vizyona girer. Fakat Yeşim Ustaoglu'nun da uluslararası alanda tanınmasını sağlar. Bugün halen DVD'si dışında izlenemeyen yapıta TV'lerde de rastlamak imkansız.

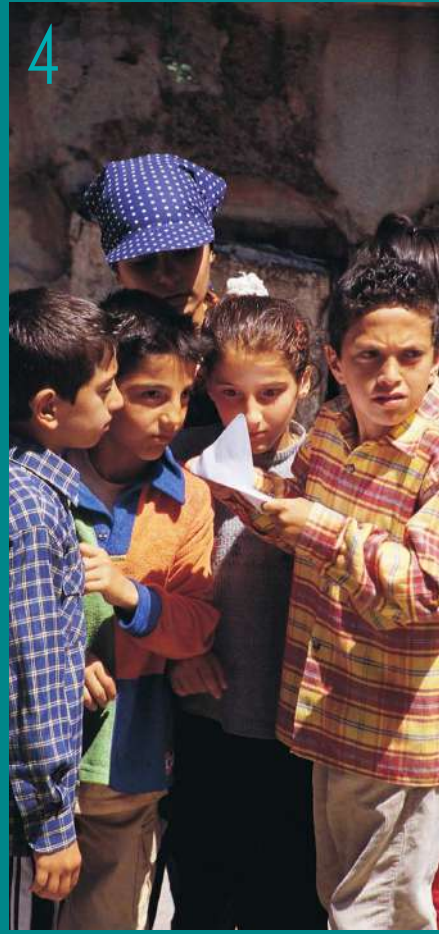
2

3

4

5

3 BÜYÜK ADAM KÜÇÜK AŞK (2001)

Yönetmen Handan İpekçi, Kürt sorununa, Cumhuriyet değerlerine sıkı sıkıya bağlı emekli bir hakim ile, birlikte yaşamak durumunda kaldığı küçük Kürt kızı Hejar arasındaki insani ilişki üzerinden bakar. Birbirlerinin dilini anlamayan bu iki insan zamanla önyargıların esaretinden kurtulup aralarında dostane bir ilişki geliştirir. Orta sınıf dünyasının meseleye öğretilmiş bilgilerle baktığının altının çizildiği filmde, bir arada yaşamının diyalogla mümkün olacağına da vurgu yapılır. Yaklaşık 120 bin seyircinin izlediği film, Türkiye'nin Oscar aday adayı olmasına ve Antalya'da yarışıp en iyi film dahil beş ödül almasına rağmen gösterime girdikten bir süre sonra sansüre uğrar ve yasaklanır. Fakat film neyse ki Danıştay kararıyla aklanır ve tekrar sinemalarda gösterime girer!

4 FOTOĞRAF (2001)

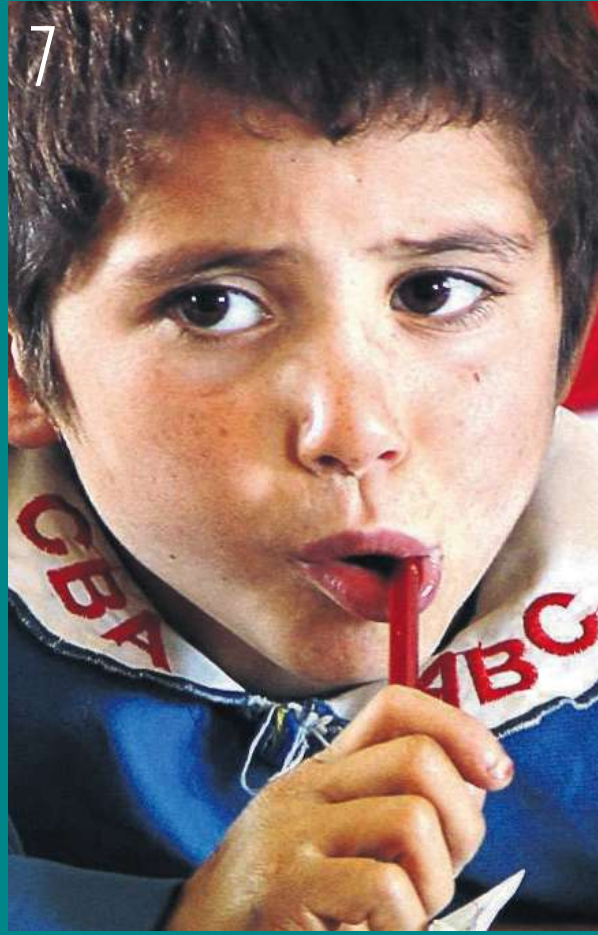
90'ların başında kurulan, Kürt kimliğinin tanınması için yoğun çaba harcayan Mezopotamya Kültür Merkezi'nde yetişen Kazım Öz, ilk filmi "Fotoğraf"ta savaştan iki tarafın da genç insanlar olduğunu, birbirlerine benzeyen yönleri olduğunu gösterir. Öz, askere giden bir gençle, gerilla olmak isteyen bir başka genci aynı otobüs yolculuğunda yan yana getirir. İlk film olması nedeniyle belirli zaafı bulunsun da "Fotoğraf", Kürt sorununa ilişkin Kürt bir yönetmenin ilk çektiği film olarak sinema tarihimizdeki yerini alır. Fakat o dönemdeki Kürt sorununu anlatan filmlere uygulanan baskı "Fotoğraf"tan da esirgenmez! Hatta, aradan yıllar geçse bile, 2010'da yurtdışındaki bir festivalin programından çıkarılması için Türkiye'den baskı uygulandığı da gazetelere yansır.

5 YAZI TURA (2004)

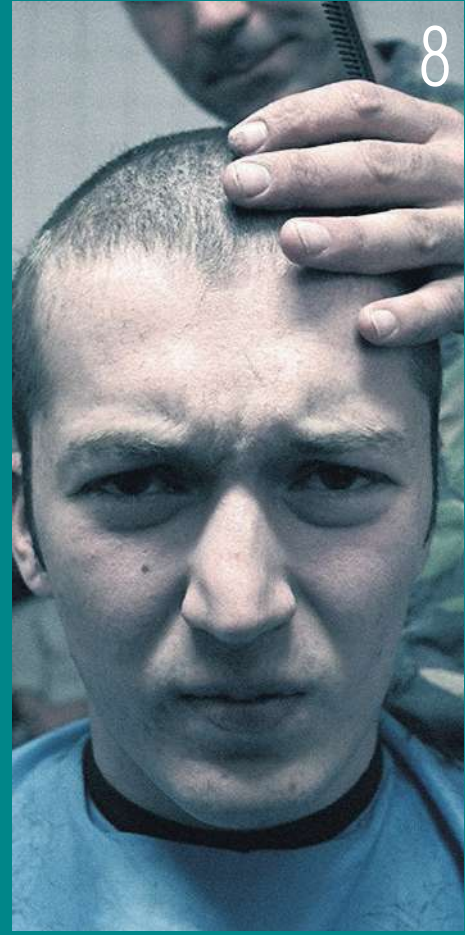
Oyuncu olarak sinemamızda hatırı sayılır bir yeri olan Uğur Yücel, ilk defa kamera arkasına geçtiği "Yazı Tura"da Doğu'daki savaşa katılan askerlerin yaşadıkları travmayı gündeme getirir. Üstelik müthiş bir öykü eşliğinde. İlk bölümünde sinemamızda bakır alan diyebileceğimiz 'savaş sendromu' temasını işler ve enfes bir tespitte bulunur. Askere bir anlamda 'kahraman' olarak gönderilen ama savaşta yaralanıp bacağı kaybeden Rıdvan'ın, yaşadığı köye geri döndüğünde ona nasıl 'eksik insan' yaklaşımı sergilendiğini gösterir ve ikiye bölünmüş durumu ortaya koyar. Yücel, böylece 'gazilerle' ilgili genel söylemler düşünüldüğünde filmiyle ezber bozar. Rıdvan'ı canlandıran Olgun Şimşek'in performansı ise hâlâ akıllarda yerini korur. Deprem, eşcinsellik gibi temaları da işleyen filmde Kenan İmirzalıoğlu da gayet iyidir.

6

7

8

6 GİTMEK: BENİM MARLON VE BRANDOM (2008)

Kısa filmleri ve belgeselleriyle tanınan yönetmen Hüseyin Karabey, ilk uzun metraj filminde, Ayça Damgacı'nın yaşadığı, içinden savaşın geçtiği gerçek bir aşk öyküsünü naif bir şekilde perdeye taşır. Lakin 'Bir Türk kıızı Kürt bir adama âşık olmaz' iddiasındaki bir Kültür Bakanlığı bürokratinin uluslararası bir festivalde filmi sansürlemek istemesi bir anda "Gitmek"e dikkatlerin çekilmesine neden olur. İstanbul'da yaşayan, Kürt sorununa duyarlı bir insanın bile gerçek anlamda doğuda yaşananları anlayamamasının da ele alındığı film, Kürtlerle insani ilişkilerin sorunun çözümündeki önemine dikkat çeker. Ayça Damgacı'nın lokomotif işlevi gördüğü filmin bir başka özelliği ise sinemamızda az sayıda batıdan doğuya doğru bir yolculuğu anlatan yapımlardan biri olmasıdır.

7 İKİ DİL BİR BAVUL (2009)

Özgür Doğan ve Orhan Eskiköy'ün çektiği belgesel, Kürt sorununa 'bir sınıftan' bakıyor. Belki de sorunun asıl çıkış noktasını müthiş bir insani duyarlılıkla anlatıyor. Urfa'da bir köye tayini çıkan genç Türk öğretmen, ana dilleri Kürtçe olan öğrencilere Türkçe öğretmeye çalışıyor. Tabii tek kelime Türkçe bilmeyen çocuklar karşısında epeyce zorlanıyor ve belki de ilk kez ülkesinin acı gerçeğiyle yüz yüze geliyor. Politik mesaj ve klişelerden uzak duran, farklı anlatımıyla sinemamızdaki en özgün belgesellerden biri olarak öne çıkan yapım, yıllardan beri bilinen ana dilde eğitim sorununu da gündeme getirmişti. Özellikle gösterime çıktığı dönemde Kürt açılımının hayata geçirilmiş olması, filmin isminin birçok gazete başlığına da ilham vermesine neden oldu. Güldürürken düşündüren lafına en çok uyan film.

8 NEFES: VATAN SAĞOLSUN (2009)

Gösterime girdiği zaman büyük ilgi gören, yaklaşık 2 milyon seyirci tarafından izlenen, anti militarist mi yoksa militarist mi olduğu tartışma konusu olan film, 90'larda Doğu'da savaşan bir grup askerin yaşadıklarını 'içerden' anlatması açısından önemli. Yönetmen Levent Semerci, Kürt sorununa ana izlek olarak askerlerin gözünden baksa da, filmde çok karakterli bir yapı kurarak, savaş halinin insanlar üzerindeki farklı etkilerini de ortaya koymaya çalışıyor. Filmdeki Yüzbaşı'nın umutsuzluğu, öfkesi, meseleye ilişkin alt düzeydeki rütbeli subayların yaşadığı kafa karışıklığını başarıyla yansıtıyor. Toplumun hassas olduğu şehitlik olgusuyla ilgili filmin getirdiği eleştirel bakış da filmin önemli artılarından. Adından ötürü milliyetçi çağrışımlar yapsa da öyle olmadığını, görmeyenler için hatırlatalım.

9

10

11

9 GÜNEŞİ GÖRDÜM (2009)

Popüler sinemanın taze neferlerinden Mahsun Kırmızıgül'ün çok izlenen filmi, Kürt sorunuyla ilgili kimi gerçekleri kitlelere anlatma çabası açısından önemli bir yapım olarak öne çıkıyor. Savaş bölgesinde yaşayan halkın çektiği sıkıntılar, zorla boşaltılan köyler, aynı evden bir kardeşin örgüte katılması, diğer kardeşin asker olması, 1980'lerde Diyarbakır Cezaevi'nde uygulanan işkenceler gibi çarpıcı konular filmde kendine yer buluyor. Fakat 'bir filmde çok şey anlatma' çabası nedeniyle Kürt sorununa niyetlendiği ölçüde odaklanamıyor ve 'zorunlu göçle bir ailenin parçalanması'nı anlatan bir yapım gibi algılanmaya açık hale geliyor. Öte yandan eşcinsellik teması da devreye girince film odağından uzaklaşıyor. "Güneşi Gördüm" iki tarafa göz kırpsa da, popüler sinemanın da Kürt sorununa duyarsız kalamayacağını işaretlerini veriyor.

10 BEN GÖRDÜM (MİN DÎT, 2010)

Almanya'da yaşayan Miraz Bezar'ın imzasını taşıyan film, tamamı Kürtçe çekilen ilk yapım olarak sinemamızdaki yerini alıyor. 1990'lı yıllarda 'ora'da yaşananlardan yola çıkan yönetmen, senaryosunu geçen yıl kaybettiğimiz yazar Evrim Alataş'la birlikte yazdığı filmde kamerasını 90'lı yılların Diyarbakır'ına çeviriyor. Bunu yaparken dönemin ve insanların haletiruhiyesini, bölgenin sıcaklığını da seyirciye geçirmeyi başarıyor. Yönetmen, varlığı yokluğu tartışmalı JİTEM'e bağlı bir subay tarafından anne ve babası öldürülen biri bebek üç kardeşin 'intikam' öykünü anlatırken, bir kuşağın nasıl yaralı ve öksüz olarak büyüdüğünü de gözler önüne seriyor. Festival gösteriminde milliyetçi tepkilere sebep olsa da, dürüst bir sinema örneği olarak hayli takdir de görmüştü.

11 PRESS (2011)

Kürt sorununa gazetecilerin gözünden bakan Sedat Yılmaz'ın çektiği "Press", bu yılın önemli keşiflerinden biriydi. 1990'larda Özgür Gündem gazetesinin Diyarbakır bürosunda yaşananların anlatıldığı yapım, bir taraftan "Ben Gördüm" (Min Dît) gibi, faili belli ama meçhul cinayetleri beyazperdeye taşıyor diğer taraftan da devlet içerisindeki çeteleşmenin Kürt sorununa ilişkin yansımalarını anlatıyor. Kameranın sokağa da indiği ve dönemin başarıyla yansıtıldığı filmin bir eleştirisi de medyaya... Yılmaz, 90'larda yaşananların medyada farklı bir şekilde yansıtılarak, toplumda önyargıların oluşmasına yol açtığı eleştirisini de getiriyor. Aram Dildar, Engin Emre Değer gibi oyuncuların performanslarıyla taçlanan, katıldığı üç festivalden de ödüllere dönen "Press", acı bir dönemi tarihe not düşüyor.

DOKTOR ÖLÜM: JACK KEVORKIAN'IN HAYATI VE ÖLÜMLERİ

UZUN ZAMANDIR AL PACINO'NUN 'BAĞIRMADIĞI' BİR FİLM İZLEMEMİŞTİK. Muhtemelen büyük aktörün haykırarak oynamayı bir Oscar vesilesine dönüştürdüğü "Kadın Kokusu"ndan (Scent Of A Woman) beri aşağı yukarı 20 yıldır, o kendine özgü kumlu sesini yükselterek ve hırıldayarak etrafındakilere söylev çekmediği yapım yok gibi. Yaşayan en büyük aktörlerden birinin, her filminde seyirciyi "Acaba ne zaman Al Pacino'luk yapacak?" diye bekletmesi kısmen onun oyunculuğu artık 'otomatiğe taktığının' göstergesidir. Fakat "Doktor Ölüm"de bu 20 yıllık zinciri nihayet kırıyor Al Pacino ve alçak perdeden oynamayı, 70'li yıllarda canlandığı, her biri birbirinden farklı bir karakter olan performanslarından birine dönüş yapmayı başarıyor.

"Doktor Ölüm" tam anlamıyla bir Al Pacino filmi. Bir performans filmi giderek. Etrafında Susan Sarandon ya da John Goodman gibi nefis oyuncular olmasına rağmen filmin iki saati aşan süresinin her anında Al Pacino var. Oyuncu varını yoğunu ortaya koyuyor başkarakter Dr. Jack Kevorkian'a can verirken. Nasıl koymasın? Geçtiğimiz baharda eceliyle vefat eden bu doktor, tıp tarihinin en tartışmalı isimlerinden biri. Ötenaziyi savunan, savunmakla da kalmayıp, yasalara göğüs gerekerek ötenazi hakkını kullanmak isteyen hastalara destek veren, onların intiharına yardım eden bir doktor. ABD'de çok tartışılmış, ömrünün son demleri mahkemelerde ve hapishanelerde geçmiş bir bilim insanı. Bu tartışmalı karakterin özgeçmişi bile iyi bir oyuncunun ağızını sulandırmaya yeter.

Pacino, Dr. Kevorkian'ı eğrisiyle doğrusuyla, ne bir kahraman ne de bir hain olarak yüceltip yermeden, bir insan gibi resmediyor. Dr. Kevorkian, zeki ve zekasının ağırlığıyla ezilmiş biri. Kibirli, aşırı gururlu, kendine fazla güvenen, yaşının getirdiği aksiliğe ve huysuzluğa ek olarak fazlasıyla inatçı bir kişilik. Hele ki insan aptallığının sınırlarını görmüş ve bundan bezmiş bir karakter olduğu için bilim dışılığı, dogmacılığa, köhne kural ve yasalara açtığı savaşı gözü kararmış biri. Bu gözü karalık yakıyor onun başını en çok da. Pacino'nun çökük omuzlar

ve hafif kambur bir ifadeyle, yaşlı bir adama yaraşır bir performansla canlandığı Dr. Kevorkian, kendine ve davasına öyle güveniyor, statükonun ve saçma yasaların çürüklüğüne öyle inanıyor ki, mahkemeye avukat bile tutmadan, kendini savunacağını iddia ederek çıkabiliyor.

Sayırsız seçkin filmin yönetmeni, Oscar'lı Barry Levinson, göz kamaştırıcı filmografisine bir de kaliteli televizyon filmi eklemiş oluyor "Doktor Ölüm"le. Film, ABD'nin meşhur HBO kanalı için üretilmiş olsa da yönetmenin işçiliği, oyuncu kalitesi ve uzun süresine karşın seyirciyi bir dakika boş bırakmayan senaryosuyla beyazperdeye yakışır kalitede. Özellikle Dr. Kevorkian'ın hikayesini bilmeyen ve gerçek öykülere dayalı bu biyografik yapıtı salt iyi bir film izlemek için izleyecek olanlara merak uyandırıcı entrikalar ve sürükleyici bir gerilim sunuyor.

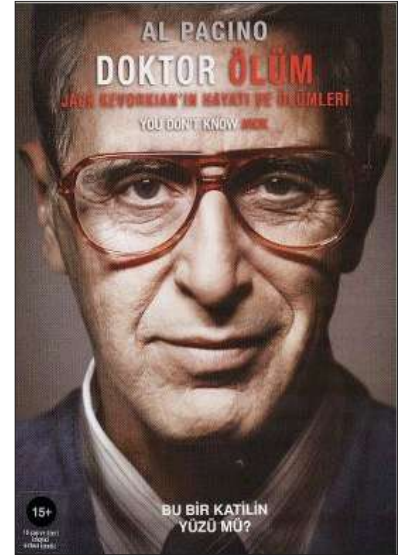
Dr. Kevorkian birer birer hastaların ölümüne yardım ederken ve adı katile çıkarken, seyirci de video kamera ile çekilmiş hasta röportajları sahnelerinde üzüyor, geriliyor, ürküyor ve yaşamın acılığını kavıyor.

"Doktor Ölüm" giderek yaşam ve ıstırap korelasyonu üzerine düşündürüyor seyircisini. Sağlıklı ve şanslı çoğunluğun kavrayamayacağı, damgalayıp hakkında yargılara vardığı, onların sağlığını korumak adına kurallar koyduğu bu ölümcül hastaların, iyileşmeyeceğini bildiği halde eceliyle ölene dek acı çekmek zorunda olan vakaların yerine kendimizi koymamıza izin veriyor. "Herkesin yaşamaya hakkı vardır, kimsenin ölmeye hakkı yoktur" çığlığına karşın, adını bile duymadığımız hastalıklar yüzünden tahayyül bile edemeyeceğimiz fiziksel acılar çeken insanların, sırf bu acılardan kurtulmak için bir an önce ölmeyi göze alabilecek haline şaşkınlık ve korkuyla bakmamıza neden oluyor. Sırf bu yüzden bile iyi bir film "Doktor Ölüm". [A](#)

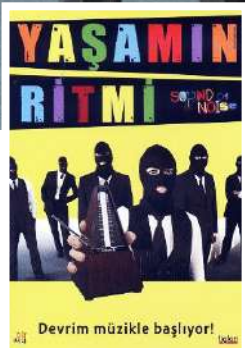
 Başkarakterin erdemleri ve kusurlarıyla yaşayan bir insan olarak betimlenmesi filmi güçlü kılıyor.

 Uzun süresinin sonunda gelen hızlı final zayıf kalıyor. Bu filme daha güçlü bir final yakışır.

ORJİNAL ADI You Don't Know Jack
YÖNETMEN Barry Levinson
OYUNCULAR Al Pacino, Susan Sarandon, Danny Huston, John Goodman
YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 134 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD
İngilizce (T.A.)
ŞİRKET Tiglon (WB – HBO)

Sayırsız seçkin filmin yönetmeni, Oscar'lı Barry Levinson, göz kamaştırıcı filmografisine kaliteli bir televizyon filmi eklemiş.

YAŞAMIN RİTMİ

ORJİNAL ADI Sound Of Noise
YÖNETMENLER Johannes Stjärne Nilsson,
 Ola Simonsson
OYUNCULAR Bengt Nilsson, Sanna Persson,
 Magnus Börjeson
YAPIM/SÜRE 2010 İsveç-Fransa, 102 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İsveççe
ŞİRKET Tiglon (Bir Film)

'Punk'ın anarşist
 tavrının bir
 benzerini görüyoruz
 bu İsveç
 filminde.

SVEÇ SEMALARINDAN GELEN "YAŞAMIN RİTMİ", BİR ZAMANLAR 'PUNK' ARACILIĞIYLA takınılan 'anarşist duruş'u 'deneysel elektronik' müzik marifetiyle hatırlatma niyetinde görünüyor. Aslında hatırlatmadan ziyade bir 'yeniden canlandırma' da diyebiliriz burada yapılmaya çalışılana.

Hikaye, bizlere perküsyon üstadı bir grup müzisyenin, oluşturdukları grupla 'kurulu düzen'i yerle bir etme çabalarını anlatıyor. Hem enstrümanları hem de besteleriyle deneyselliğin uç noktalarında gezinen bu müzisyenler, toplumsal yapının değişmez unsurlarını hedef alarak bir tür 'kargaşa' yaratırlar. Sağlık sisteminin karşılığı olarak bir hastaneyi, ekonomik sistemin karşılığı olarak bir bankayı, kültürel sistemin karşılığı olarak bir konser salonunu ve nihayetinde de kentin altyapısını temsil eden elektrik tellerini kendilerine performans mekanı olarak seçerler. Her bir performans, müzikal derinliği ve etkisinden ziyade, toplumun temel taşlarını yıkmaya da sarsacak eylemler olarak

kendini gösterir. Devreye bir polis dedektifinin girmesiyle işe poliseye bir boyut katar. Klasik müzikle haşır neşir bir ailenin üyesi olan bu dedektifin müzikle arası iyi değildir, çünkü 'müzik kulağı' yoktur, yani bir anlamda 'sağır'dır...

'Punk'ın anarşist tavrının bir benzerini görüyoruz burada; punk müzisyenler gibi filmdeki grup da toplumu devletin kurumlarını reddetme konusunda uarmaya çalışıyor, uyardığı toplumdan beklediği desteği göremiyor ama arkasında bir 'imza' bırakmayı başarıyor. Devlet ve toplum, hiçbir zaman izin vermiyor anarşist bakışı savununların güçlenmesine; ya kendi içinde eritiyor onları ya da tümünden silip atıyor. Buradaki karakterlerin başına gelen de bu oluyor sonuçta. Ama geride bıraktıkları, yadsınamaz bir etkinin de var olduğunu belgeliyor. Her 'etki'nin bir karşılığı olacağı gerçeğini de sabitliyor bu durum. [2]

Film, 'kurulu düzen'in kurumları üzerine adım adım giderken, bir yandan da 'olanaksız' bir aşk hikayesine kucak açabiliyor.

Bu filmi komedi türünde çekmek doğru tercih olabilir, ama komedik yapının zaman zaman 'mesele'yi hafifletiyor da...

2nd MALATYA ULUSLARARASI INTERNATIONAL FİLM FESTİVALİ FILM FESTIVAL 18-24 Kasım 2011 18th-24th Nov 2011

www.malatyafilmfest.org.tr

ÇIĞLIK 4

ORJİNAL ADI Scream 4
YÖNETMEN Wes Craven
OYUNCULAR Neve Campbell, Courteney Cox,
 David Arquette, Anna Paquin
YAPIM/SÜRE 2011 ABD, 111 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Türkçe
ŞİRKET Kanal D Home Video

Woodsboro
 kasabası, psikolojisi
 bozuk katil
 üretmeye devam
 ediyor.

HER DAİM PARA KAZANDIRAN KORKU TÜRÜ, DÖNEM DÖNEM 'KÜLT' SERİLER DE çıkarıyor. "13. Gün", "Halloween", "Elm Sokağında Kabus" gibi arka arkaya devamı çekilen klasik seriler, aynı zamanda kendi klişelerini de yaratıyor. Gün gelip eldeki malzeme tükenince de, taze bir yaklaşıma ihtiyaç doğuyor. Tıpkı 1996'da bomba etkisi yaratan "Çığlık" (Scream) gibi...

Türün ustası Wes Craven'ın 1984'teki Freddy Krueger çılgınlığından 12 yıl sonra bir başka fenomene imza atması, herkesi epey heyecanlandırmıştı. O güne dek görülmedik bir şekilde korku filmi klişelerinin şablonlarını açık eden, senaristlerin ipliğini pazara çıkaran ama aynı zamanda türe saygı duruşunda bulunmayı da ihmal etmeyen "Çığlık" o kadar ilgi gördü ki ardından iki film daha geldi. Fakat senarist Kevin Williamson'ın elindeki barut ne yazık ki tek atımlıktı. Devam filmleri, sadece orijinalin itibarını artırmaya yaradı ve 2000'de seriye nokta kondu. "Halka", "Testere", "Otel" gibi yeni nesil

korkuların itibar gördüğü piyasada, Wes Craven yeniden şansını denemeye karar vermiş olmalı ki "Çığlık" 11 yıl aradan sonra dördüncü filmine kavuştu. Aslına bakılırsa, bu 'yeni' halka, özellikle ilk filmi taklit etmeyen öteye gitmiyor. Yüzündeki maske sebebiyle kim olduğunu finale kadar anlayamadığımız katil (veya katiller) önüne geleni 'bıçak'lamaya devam ediyor. Asıl hedefte ise, geçmişte yaşadıklarını kitaplaştıran Sidney Prescott (Neve Campbell) var. Dönüp geldiği Woodsboro kasabasının artık havasında mı, suyunda mı ne varsa, yeni yetişmiş bir psikopat katil ortaya çıkıyor yine...

Gençlerin kitap okumamalarından tutun da, her şeyin internet odaklı olmasına, yeni kuşağın 'ölüm'ü bile filmlerdeki gibi 'çocuk oyuncağı' olarak algılamasına dair eleştiriler de sunan film, 1996'daki ilk bölümün şablonunu korumaya çalışıyor. [1]

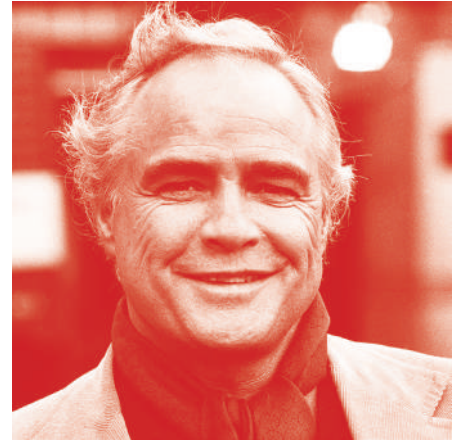
Başlangıçtaki 'sürprizli' ölümler, polisiye film klişeleri sohbeti ve eski kadronun varlığı filmin artıları...

Araya atılan ve yama gibi duran korku filmleri soruları, ilk "Çığlık" takinin aksine yerini bulamamış.

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altıyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

"Sinemayla büyüyenlerin dergisi"
Her ay bayilerde

İÇİMDEKİ YANGIN

ORJİNAL ADI Incendies
YÖNETMEN Denis Villeneuve
OYUNCULAR Lubna Azabal,
Méïssa Désormeaux-Poulin, Rémy Girard
YAPIM/SÜRE 2010 Kanada – Fransa, 125 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD
Fransızca – Arapça (T.A.)
ŞİRKET Tiglon (Bir Film)

İzleyicilerini
duygusal bir
şoka sokan film
zihinlerden
çıkacak gibi değil!

BİR TİYATRO OYUNUNU BÖYLEBİR BİR SİNEMA FİLMİNE ÇEVİRMEK ÇOK rastlanan bir durum değil. "İçimdeki Yangın" Radiohead'ın "You and Whose Army?" adlı şarkısı eşliğinde başlar başlamaz seyircisini etki altına alıyor ve iki saati aşkın süresine rağmen de onu bir an bile kendi başına bırakmıyor...

Annelerinin ölümünden sonra onun vasiyetini dinleyen ikiz kardeşlerin önlerine iki zarf konur. Biri öldü sandıkları babalarına diğeri de daha önce varlığından hiç haberdar olmadıkları ağabeylerine iletilecektir... Bunun üzerine harekete geçen kardeşler annelerinin Lübnan'daki iç savaş yıllarına uzanan gerçek hikayesine daldıklarında şok edici bir gerçekle yüzleşeceklerinden habersizdirler.

1975'te patlak veren, Hristiyanlar ve Müslümanlar arasında başlayan Lübnan İç Savaşı'nda olaylar Filistin Kurtuluş Örgütü'ne ve oradan da İsrail'in katılımına kadar uzanmıştı. Bu süreç içinde sadece farklı dinlerden oldukları için

birbirlerinden nefret eden insanlar, insanlıktan çıkmış bir şekilde korkunç cinayetler işlediler. Jeanne ve Simon'un annesi Nawal Marwan'ın bütün bu kaosu ortasında kalışı, daha doğar doğmaz kucağından alınan oğlunu arayışı ve 15 yıldan fazla bir süre yaşadığı büyük işkence, filmde içimizde gerçekten de bir yangın başlatacak şiddette bir sinema duygusuyla gözlerimizin önüne seriliyor.

Kanada'lı yönetmen Denis Villeneuve filmini ağır ağır ama etkili sahnelerle dolu, geçmişle bugünü iç içe geçiren sağlam bir senaryoyla (bir danışman eşliğinde kendisi yazmış) çekmiş. Filme başından sonuna eşlik eden melankolik ton, bittikten sonra da bir süre peşinizi bırakmıyor. Ortadoğu merkezli filmler arasında meselesine en insani ve etkileyici film "İçimdeki Yangın".

Nawal Marwan'ı canlandıran Belçika doğumlu Lubna Azabal görüldüğü her sahneyi "gerçek" kılıyor...

İkizlere yardım eden noter karakteri her ne kadar dikkatleri üzerine pek çekme de biraz zorlama bir karakter sanki...

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

1 - Safe House

Denzel Washington ile Ryan Reynolds'ı bir araya getiren filmin yönetmeni Daniel Espinosa. Sinemacı, İsveç'ten Hollywood'a transfer oluyor dördüncü çalışmasıyla. Gösterim tarihi 10 Şubat 2012 olarak belirlenen bu aksiyon filminin kalburüstü olacağı söyleniyor. Söyleyenlerin yalancısıyız!

2 - 1. Pembe Hayat KuirFest

Türkiye'nin ilk kuir festivali olan ve 17-24 Kasım tarihleri arasında Ankara'da Büyüü Fener Sineması'nda yapılacak 1. Pembe Hayat KuirFest başlıyor. ABD'den Kanada'ya, İsveç'ten Hollanda'ya, 15 ülkeden 50'ye yakın lezbiyen, gay, biseksüel ve trans temalı film, Ankara'da ilk kez sinemaseverlerin karşısına çıkacak.

3- İnan Temelkuran söyleşisi

İlk iki uzun metrajlı filmiyle (Made In Europe, Bornova Bornova) ödüllere ve övgülere boğulan genç sinemacı İnan Temelkuran, 16 Kasım'da Yapı Kredi Kültür Merkezi'nde olacak. Yrd. Doç. Dr. Adnan Tönel'in yöneteceği söyleşi saat 18.30'da başlayacak.

4- Pera Film'de Jacques Demy filmleri

Pera Film, 12-20 Kasım tarihleri arasında Fransız sinemasının önemli isimlerden biri olan ve müzikal türüne taze bir soluk getirmesiyle tanınan sinemacı Jacques Demy'yi saygıyla selamlıyor. Yönetmenin beş uzun metrajlı filminin izlenebileceği "Büyücü" başlıklı programda, Agnès Varda'nın yönettiği "Nantes'lı Jacquot" (Jacquot De Nantes) da altıncı film olarak yerini alacak.

5- 50. yılında göç Malatya'dan geçiyor

18-24 Kasım tarihleri arasında düzenlenecek Malatya Film Festivali'nde "Göç" temasına dair film gösterimleri, göç sineması paneli, Almanya'ya göç üzerine kısa film gösterim ve söyleşileri ile Türk-Alman göçünün sinema sanatındaki durakları üzerine video sunumu yapılacak.

ROCK FM 94.5

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK
BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER ÇARŞAMBA 22.00'DE...

“ Oscar Wilde’ın dediği gibi: ‘İnsan sevdiğini yok eder’. ”

Alfred Hitchcock